

Devčica koja je spasla
BOŽIĆ

MET HEJG
Ilustracije: Kris Mould

Prevela Branislava Maoduš

vulkančić

Beograd, 2017.

Devojčica koja je spasla Božić

Da li znate li u čemu je tajna magije?

One magije koja omogućava irvasu da leti? Koja pomaže Božić Bata da za jednu noć obiđe čitav svet? One koja može da zaustavi vreme i ostvari snove?

U nadi.

Eto, u tome je tajna.

Bez nade ne bi bilo magije.

Ne stvara magiju ni Božić Bata ni Blicen niti bilo koji drugi irvas u noći pre Božića. Nju stvara svako dete koje hoće i želi da se magija desi. Da niko ne priželjkuje da se magija desi, magije ne bi ni bilo. A pošto znamo da Božić Bata dolazi svake godine, mi sada znamo i da je magija – barem neka vrsta magije – stvarna.

No nije uvek tako bilo. Postojalo je vreme pre čarapa i uzbuđenog cepanja omota na poklonima u božićno jutro. Bilo je to sasvim žalosno vreme, kada je malo dece imalo razloga da uopšte veruje u magiju.

I tako je Božić Bata, one prve noći pošto je odlučio da deci dâ razlog da budu srećna i veruju u magiju, imao mnogo posla. Igračke je spakovao u džak,

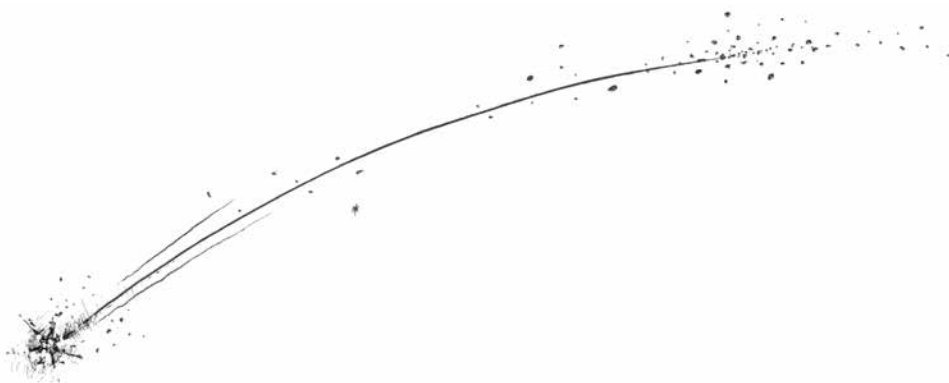
sanke i irvasi bili su spremni, ali kada je poleteo iz Vihilhelma, znao je da nema dovoljno magije u vazduhu. Prošao je kroz polarnu svetlost, ali ona jedva da je sijala. A razlog niskog nivoa magije bio je taj što nije bilo mnogo nade. Naposletku, kako da se dete nada magiji kad je nikada nije videlo?

I tako, umalo da zbog toga do prve posete Božić Bate i ne dođe. A zahvalnost što je do nje ipak došlo dugujemo samo jednom detetu. Devojčici u Londonu, koja je nepokolebljivo verovala u magiju. Koja se svakog bogovetnog dana nadala, i nadala, čudu. To je bilo dete koje je pre bilo koga drugog verovalo u Božić Batu. Upravo je ona pomogla Božić Bati kada su njegovi irvasi počeli da se muče, jer je obilje njene nade, dok je te Badnje večeri ležala u postelji, dodalo svetlosti nebu.

Ona je Božić Bati dala cilj. Odredila mu smer. I on je pratio tanki trag svetlosti sve do njenog doma na Sitničarskom putu broj 99 u Londonu.

A kada je obavio zadatak, kada je punu čarapu igračkaka stavio u dno njenog kreveta prepunog stepnica, nada je porasla. Magija se prosula u svet i raširila dečjim snovima. Ali Božić Bata nije hteo da se zavarava. Da nije bilo tog jednog deteta, osmogodišnje Amelije Višart, koja se tako silno nadala da je magija stvarna, Božića ne bi ni bilo. Da, bili su potrebni vilenjaci i irvasi i radionica i sve po redu, ali ona ga je spasla.

Ona je bila prvo dete.
Devojčica koja je spasla Božić.
I Božić Bata to nikada neće zaboraviti.

Godinu dana kasnije...

Dragi Božić Bato,
Zdravo, moje ime je Amelija
Višart. Imam devet godina i
živim na Sitničarskom putu
broj 99 u Londonu.

- To znaš jer si bio ovde.
- Prošle godine. Kada si mi doneo poklone. To je bilo baš lepo od tebe. Oduvek sam verovala da magija postoji, čak i kada je bilo teško, pa je bilo čudesno videti da je ona stvarna.

* ☉ HVALA TI. * ☉

- Kako bilo, živim sa mamom Džejn i mačorom Kapetanom Čađavim. Njega sam pronašla u odžaku. Vidiš, odžaci retko kada idu pravo. Ponekad malo idu i u stranu. Jesi li ga upoznao?
- Sjajan je. Ali ima običaj da krade sardine iz ribarnice i ume da se potuče s uličnim mačkama pa ja verujem da on misli da je pas.

Znam da imaš mnogo posla pa ću ti samo reći šta bih želela za Božić:

1. novi četku za čišćenje dimnjaka;
2. čigru;
3. knjigu Čarlsa Dikensa (mog omiljenog pisca);
4. da moja mama ozdravi.

Broj četiri je prilično važan.

Mnogo je važniji od broja 2. Možeš da zadržiš čigru.

Prošle godine je zaista bilo magično probuditi se i ugledati sve one poklone.

Mama je bila odžračar, a sada sam i ja odžračar. Ona više ne može da se penje na dimnjake. Ne može ništa da radi osim da leži u krevetu i kašlje. Lekar kaže da njoj sad samo čudo može pomoći. Ali za čuda je potrebna magija, zar ne? A ti si jedini za koga znam da može da izvede magiju. Tako da je to sve što želim. Želim da pomogneš mami da ozdravi pre nego što bude prekasno.

To je glavni poklon koji želim..

Iskreno,
tvoja Amelija

Podrhtavanje tla

Nakon što je pročitao Amelijino pismo, Božić Bata ga je presavio i stavio u džep. Prešao je preko snegom pokrivenog Polja irvasa i pored zaleđenog jezera posmatrajući spokojnu panoramu Vilinhelma. Drvenu Seosku kuću. Prodavnicu klompi, Banku čokolade i kafe *Puding sa smokvama* na Glavnom putu, koji se neće otvoriti još čitav sat. Škola veštog sankanja i Univerzitet napredne izrade igračaka. Visoke (prema vilenjačkim merilima) kancelarije *Snežnog telegrafa* u Vodolovoj ulici. Njene zidove od armiranih medenjaka, koji si sijali narandžasto na jutarnjoj svetlosti.

A zatim je, dok se probijao kroz sneg na zapad prema Radionici za izradu igračaka i pošumljenim vilinskim brdima iza sela, ugledao kako prema njemu ide vilenjak u smeđoj tunici, sa smeđim klompama na nogama. Vilenjak je nosio naočare i bio je malo kratkovid pa nije video Božić Batu.

„Zdravo, Monotonko!“, rekao je Božić Bata.

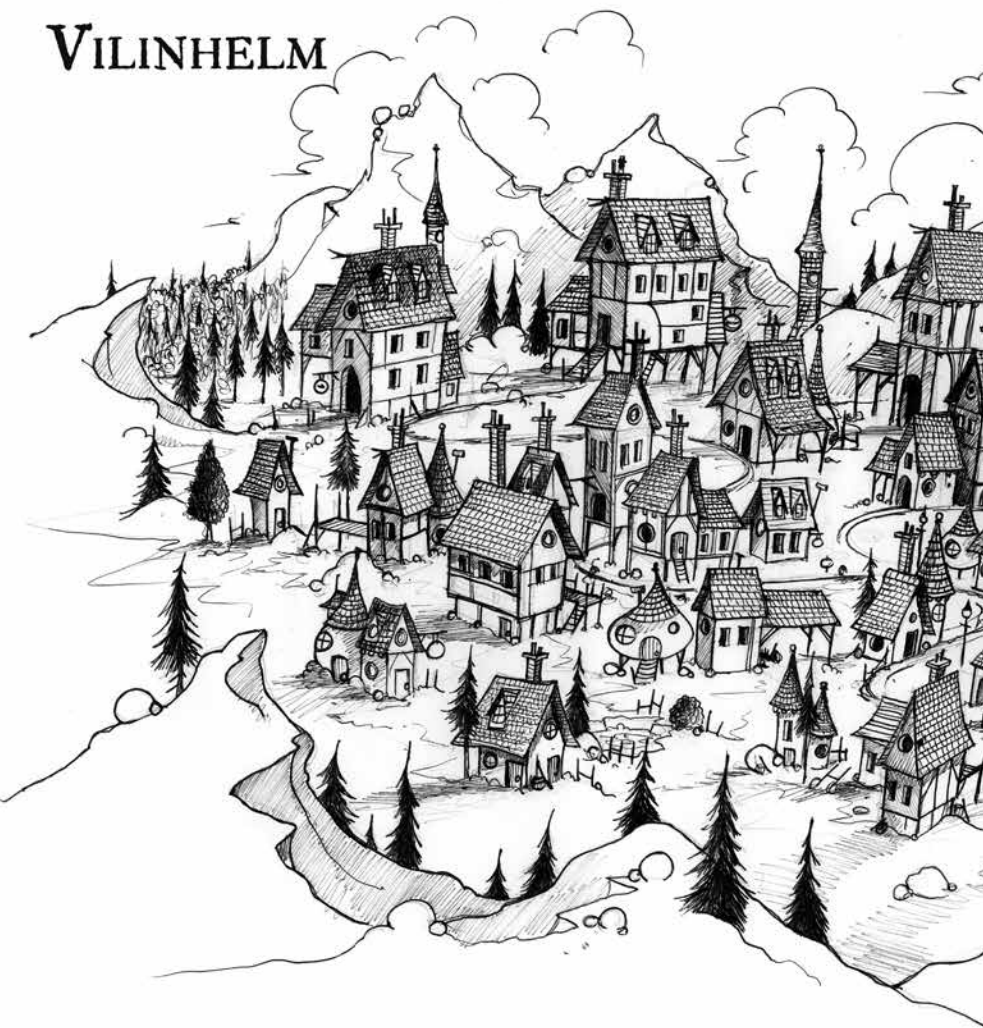
Vilenjak je, zatečen, poskočio.

„O, z-zdravo, Božić Bato. Izvini.

Nisam te video. Upravo idem iz noćne smene.“

VILINHELM

Monotonko je bio jedan od najvrednijih vile-njaka u Radionici za izradu igračkaka. Bio je on sasvim neobičan, nervozan mali vilenjak, ali Božić Bati se mnogo dopadao. Kao zamenik glavnog majstora za izradu igračkaka koje se vrte i odskaču, imao je mnogo posla u radionici i nikada se nije žalio što mora da radi čak i noću.

„Da li je u radionici sve u redu?“, upitao je Božić Bata.

„O, jeste. Sve igračke koje se vrte – vrte se, a sve igračke koje odskaču – odskaču. Imali smo malih problema s teniskim lopticama, ali to smo rešili. Sad odskaču bolje nego ikada. Deci će se silno dopasti.“

„Sjajno!“, rekao je Božić Bata. „Pa, idi kući i naspavaj se. I reci Noš i Malom Mimu da sam im poželeo srećan Božić.“

„Hoću, Božić Bato. Veoma će se obradovati. Naročito Mim. Njemu je najmilija slagalica sa tvojim likom. Slagarko, majstor za izradu slagalica, napravio ju je samo za njega.“

Božić Bata je porumeneo. „Ho-ho... Srećan Božić, Monotonko!“

„Srećan Božić, Božić Bato!“

I dok su se opraštali, obojica su nešto osetili. Blago treperenje pod nogama, kao da se zemlja malo zatresla. Monotonko je pomislio da je to od umora. Božić Bata je pomislio da je to od uzbuđenja zbog važnog dana i noći pred njim. Međutim, ni jedan ni drugi nisu ništa rekli.

Radionica za izradu igračaka

Najveća zgrada u Vilinhelmu bila je Radionica za izradu igračaka, veća čak i od Seoske kuće i zgrade *Snežnog telegrafa*. Imala je ogromnu kulu i glavnu dvoranu, svu prekrivenu snegom.

Božić Bata je ušao unutra i video da su pripreme u punom jeku.

Video je srećne, nasmejane i raspevane vilenjake kako vrše konačnu proveru igračaka: skidali su lutkama glave; proveravali čigre; ljuljali se na konjićima; brzo čitali knjige; brali mandarine s drveta; mazili plišane igračke; bacali loptice da odskaču... Svirali su im *Praporci*, najpopularniji vilinhelmski bend, i to jedan od omiljenih hitova: *Skoro je Božić* (ili *Toliko sam uzbuđen da sam pišnuo u tuniku*).

Božić Bata je spustio džak na pod u prednjem delu prostorije.

„Dobro jutro, Božić Bato“, povikala je vilenjakinja Jamica, veselo se osmehujući. Njeno ime bilo je lako upamtiti jer su joj se na obrazima pojavljivale jamice svaki put kada bi se smešila, a smešila se stalno. Sedela je pored Bele, čiji je posao bio pisanje

viceva, a koja je pisala poslednji vic te godine, jela piticu s mesom i smejala se sebi u bradu.

Jamica je ponudila Božić Bati mentol bombone, a kada je on otvorio poklopac limenke s bombonama, iz nje je iskočila zmija igračka. „Aaaaa!“, rekao je Božić Bata.

Jamica se valjala po podu od neobuzdanog smeha.

„Ho-ho-ho“, nasmejao se Božić Bata trudeći se da se smeje iskreno. „Koliko takvih imamo?“

„Sedamdeset osam hiljada šeststo četrdeset sedam.“

„Vrlo dobro.“

A tada ga je ugledao bend, te je smesta promenio pesmu i zaszvirao *Junak što crveni kaput nosi*, pesmu u čast Božić Bate. Nije to bila najbolja pesma *Praporaca*, ali su svi vilenjaci zapevali.

*Ide jedan čovek u odelu crvenom,
Darove nosi svakom detetu usnulom.
Brada ko sneg bela, gorostasnog tela.
A ušiju oblih, strašna neka fela.*

*Vilenjacima je pokazao svima,
Da srećan život kao Božić može da se ima.
S irvasima svetom on putuje sad,
Detetu svakom dar dati je rad.
I dok ih miluje usnule po kosi,
Mi kličemo...*

(*To je jarac boski?*)

Ne!

To je JUNAK ŠTO CRVENI KAPUT NOSI!

Dok su vilenjaci uglas pevali, Božić Bata se pomalo postideo i nije znao gde da gleda, pa je gledao kroz prozor. Video je kako neko trči preko snega prema radionici. Niko drugi nije ništa primetio, niko drugi nije bio dovoljno visok da pogleda kroz prozor.

Nije to bio vilenjak, to je Božić Bati bilo jasno. Bio je to neko manji. Suviše lagan. Suviše graciozan. Suviše otmen. Suviše žut. Suviše *brz*.

A zatim, shvativši ko je to, Božić Bata izađe iz radionice.

„Odmah se vraćam, divni narode“, rekao je vilenjacima kada je muzika utihnula. „A džak bez dna je tamo pa možete početi da tovarite igračke u njega...“

Kada je Božić Bata otvorio vrata, stajala je pred njim s rukama na malim kukovima, presamićena i zadihana.

„Vilo Iskrenice!“, rekao je srećan što je vidi. Jer nije se često dešavalo da ona svrati u Vilinghelm. „Srećan Božić!“

Oči vile Iskrenice su oduvek bile krupne, ali su sada bile još i veće nego obično.

„Ne!“, rekla je gledajući u Božić Bata s visine njegovih kolena.